

טופס בתנוחה סכסית
אני בדרך אלף-אלף!

מאמין ששלב מסוים אניע למעורבות פולי-
טית.

● לא הספיקה לך הנוויה שספגת
במעורבות הפוליטית הקודמת שלך?
לא, לא נכוויתי. אני חושב שיש לי איכפתיות
מאוד חזקה בקשר למה שקורה כאן, ואני מאמין
שיש לי פיתרונות לא שיגרתיים, כדי לפתור כמה
מהבעיות הלא שיגרתיות שיש לנו פה.
● אתה יכול לתת לי דוגמה לאי-
שיגרתית של פיתרון לא-שיגרתית לבי-
עיה לא-שיגרתית. שיש לך להציע לאי-
מה?

אתחיל בשטח הכלכלה. הרבר הנכון לעשות
הוא מה שממשלת ארצות-הברית דורשת שנע-
שה: הפחתת המעורבות הממשלתית למינימום,
קיצוץ משרד-הממשלה, כמו למשל משרד-
השיכון והקליטה, שהם מיותרים, והכייחשוב —
ביטול מוחלט של מסי-הכנסה.

● אתה פשוט רוצה להיות סופולארי
בכוח.
לא, לא עניין של פופלאריות. תביני: כל

**„אני מאמין שאני יכול
לשחק את האמל. אני
יודע את המחזה
באנגלית בעל-פה!”**

הכנסות מסי-הכנסה מהוות 19% מההכנסה
הלאומית. מתוך אותם 19%, יותר מחצי הם תוצאה
של גילגול-כספים. כלומר, יש בארץ 350,000
עובדי-מדינה, שליש מהמפרנסים. האנשים האלה
מקבלים משכורת מהמדינה.

איש-קבע, נניח, מקבל משכורת של מיליון
שקל, שממנה מורידים לו מס 400,000 שקל.
המס הזה הולך לאוצר-המדינה. שבחודש הבא
משלם לו משכורת. זה גילגול-כספים. או למה
שבחודש הבא משרד-הביטחון לא ישלם לו ישר
600,000 שקל? הרי זה יקטין אוטומטית את
תקציב משרד-הביטחון. מי צריך מסי-הכנסה?
העצמים והחברות במדינה ממילא מרמים את
מסי-הכנסה — חלק באופן חוקי, בצורה של
עקיפת-מס, וחלק על-ידי העלמות, ומשלמים
בערך רבע ממה שהיו צריכים לפי החוק. ואני
אומר לך את זה באחריות.

צריך לבטל את מסי-הכנסה. תראי איך שסטף
ורטהיימר הוכיח את זה. חייבים לבטל את מס-
הכנסה סופית! להוריד מעל גבינו את פקודת-
השומה הטפילים ורואי-החשבון העלוקות. אני
שים המתפרנסים על גבם של אחרים הם עלוקות
טפילים!

רווקא שמאלנים — אני יכול להראות לך כתבות
של עמוס קינן ויונתן גפן, שמרתי על זה — לעגו
לי. עמוס קינן — ויש לי את זה פה, אני אראה לך
— כתב איך המערך נתן לבררן סוג י"ז לעלות
לבימה. אני מבטיח לך שעמוס קינן לא ראה אותי
בהופעה בחיים שלו. הוא פגע בי פגיעה אישית,
כי אני יודע שאני לא בדרך י"ז. אני בדרך אלף-
אלף, וזה בטוח וזה עוד יבוא לידי ביטוי. אני רק
בתחילת הדרך.

ההתכנסות הו — רווקא מאנשים שהיו
שייכים למחנה שהופעתי בשבילו, נתנה לי עוד
של פיל על העור העדין שהיה לי קודם. עכשיו
לא מעניין אותי שום דבר, אני הולך כאסה.
● למה אתה מתפלל שרווקא אנשים

**„הייתי בחור יפה, או
השחקן מתיאטרון חיפה
חיזר אחר. מה יכולתי
לעשות?”**

מהמחנה שהופעתי למענו כעסו עליך?
הרי פגעת במחנה הזה, בעצם האמירה
המפורסמת שלך.

אני מבין שהמחנה שלהם נפגע, אבל הם
הגיבו בצורה לא-אנושית. הם היו לא אנושיים.
אני יכול להראות לך כתבה של אהרון בכר מה-
26.6.81, יום שישי, ידיעות אחרונות. הוא מוכיח
צ'חצ'חים ופריחות לכל אורך ורחב הכתבה, ואף
אחד לא התייחס לזה. יומיים אחרי זה עליתי אני
על הבימה ואמרתי את המילה...

● ואז מנחם בגין התייחס!
ושבוע אחרי זה בכר ירד עליי שהשתמתי
במילה צ'חצ'חים.

● איך הסברת את זה לעצמך?
מה אני אגיד? הרגשתי שכל ההתנהגות הזו,
כל העלייה הזו, נובע מטיפשות, מחוסר-צדק
ומהעדריות של אנשים הנהגים אחרי המוסכמות.
אמרתי מה שכולם אמרו אז, לא אמרתי שום דבר
יוצא-דופן. אבל מאז אותה אמירה שלי דברים
השתנו. ועוד איך השתנו?

● אתה מתכוון שהשתנו לטובת
הצ'חצ'חים?

גם אז לא התכוונתי לעדות מיוחדת.
● ועוד איך התכוונת לעדות מיוחדת?
סחחרי-מכוניות שאני לא אוכיר את שמם,
המסתובכים במעורונים שלא אוכיר את שמם, עם
שרשרות-זהב ויהלומים — הם צ'חצ'חים לא
פחות מהחקלאי המארוקאי הגיועי, המעבר
לעצמו שרד בנגב. תאמיני לי, הוא קרוב אליי
הרבה יותר מהם.

● את אותם סחחרי מכוניות אתה
פוגש. יש להניח, לעיתים יותר תדירות
מאשר את אותו חקלאי מארוקאי
מהנגב.

אני אומר לך את מה שאני אומר בכנות.
● בכלל לא רציתי לדבר אתך על
נושא הצ'חצ'חים. למעשה, אמרתי
לעצמי שזו תהיה השאלה האחת שלא
אשאל אותך. אתה הובלת לשאלה הזו.
למה?

גם אני לא רציתי לדבר על זה בכלל, אבל איך
אני יכול להתעלם מזה? את יודעת מה עבר עליי?
יש לך מושג בכלל מה עבר עליי? זה קשה לתאר.
והכל מתוער. יש לי כל מילה שנכתבה על
הנושא. אני יכול לספר לך את הסיפור, את לא
תאמיני מה שעבר עליי.

אבל מכל זה יצא דבר אחד טוב, רבתיי,
שחיים רק פעם אחת וצריך למצות את החיים.
אפשה לחיות בשולי-החיים, להיות פקיד בנק או
סוכן-ביטוח. אני מעדיף את החיים שלי. הרבה
יותר מעניין — עליות, ירידות, כאסה מקצר את
החיים, אבל מעניין.

● באיזה גיל החלטת לשאלה החיים
שאתה רוצה?

מאיזה גיל? גרלתי בכית שאבא ואמא שלי
פיתחו בי, ובאח שלי, כיוון אמנותי. לפני השינה
קראו לנו סיפורת טובה. בכל יום שישי — פרק
מהתנ"ך. היה ברור שאני אגמור בתור שחקן. אחי
מיקי עלה הבימה, ירד ממנה, אבל נשאר בשטח
— מפיק, מצייר. בכל אופן, לא הלך להיות
עורך-דין.

את שואלת מתי הבנתי שאני רוצה לעלות על
הבימה. מה אגיד לך? עד היום אני לא בטוח שאני
רוצה להיות על הבימה.

● ברצינות!
כן, אני לא בטוח שזה כל מה שאני רוצה
לעשות.

● מה עוד אתה רוצה לעשות?
לביים, לכתוב, לעסוק במחשבים. לקחתי
קורס למחשבים. לקחתי קורס בראייה. אני גם

זה דבר מאוד מפחיד. שתרע לך, אתה צריך
להוכיח את עצמך שוב ושוב, לא יכול לרגע אחד
להניח. אם אתה כינוני, שני, זה בסדר. אם אתה
מקום ראשון — אריאה, פחד!
הנה, עכשיו כולם אומרים ליגאל בשן: עלאי-
כיפאק! יופי של שיר! אבל יורה? הוא עכשיו
מתחיל לרעוד. ואם יזכה במקום ראשון
באירוויזיון, עוד יותר מפחיד!
תראי, אני יודע שכולם סופרים עכשיו כמה
אני מרויח...

● כמה אתה מרויח?
בטוח שאני מרויח פנטסטי, אבל זה בלי
פרופור — להכמה שמרויח עורך-דין מצליח או
קבלן מצליח.

● אצלם הקריטריון שונה.
נכון. אצלנו ההצלחה זה לא רק כסף. אתה
חושב כל הזמן לא כמה כסף תעשה, אלא איזה
סרט תעשה. ונגיד שיש כבר שחקן שהגיע
לעשרה מיליון דולר. מה זה שווה? הוא הרי רצה
לזרוק את כל הכסף הזה, אם ישל פגעם אחת
בסרט.

● ואתה, מה תעשה אם תישל?
הנה, כבר את שואלת אותי על פאשלות. לא
שואלת על הצלחות. תראי את הערב שלי. למה
שלא תרברי איתי על ההצלחה של הערב שלי?
ישר את רצה לפאשלות? את יודעת, אלוהים אמר
לאברהם: «אתן זרעך ככוכבים וכעפר הארץ». —
העם הזה, שאת שייכת אליו, משול — אם תרשי
לי לצטט מהתלמוד — לכוכבים ולעפר.
כשעולים, או עולים לכוכבים; כשיורדים, או
יורדים לעפר.

השימחה לאיד, החגיגות שעשו על העניין
שלי מלפני ארבע שנים, הם בלי פרופורציה
לעומת מה שבאמת קרה. אנשים, ולא מהליכוד,

טופס בגיל שנה
יפה כמו חלום

חלק בניסיון תיאטרי מעניין. גילם את
התפקיד הראשי במחזה-המחאה הבריטי
הצילו. הוא נודע של תיקי דיין. בבימויו של
בימאי אמריקאי. שנעלם בינתיים מהשטח.
ואז אירעה תפנית חדה. השחקן הפך
בדרך, חקיין, מנחה. הוא גם גילה יוזמות
אינטלקטואליות. מירסס ספרי-שירה וספר
אחד בשם כתם לידה. שבו סיפורים. אחד

**„ניצ'ה אמר: נשים, גלו
לי את הילד שבגבר!
אני אוהב נשים
המגלות את הילד
שבי!”**

מהם. צמח בר, עומד להפוך קעת לסרט
בכיכובו של טופס. ערב-היחיד שלו. פליטת
פה. הוא פנומן בעולם-הבידור המקומי.

נוכחתי באחת ההופעות. היכל התרבות
היה ממוצץ. כל הכרטיסים נמכרו. הקהל
היה מה שמכונה „קהל טוב”. על רמה
ממוצעת וגבוהה. הקהל השתולל מצחוק גם
כאשר טופס הצחיק בסגנון מסיבת סיום של
כיתה-חית. גם כאשר הטקסט היה רחוק
מלהיות אינטליגנטי או מבריק. הקהל היה
על הריצפה.

אני לא נהניתי. אבל אני יש לציון,
במיעוט. האולמות המלאים וההצגה הרצה
250 פעם מוכיחה שדודו טופס הוא
סימור-הצלחה. טופס עומד יחיד על הבימה.
הקופות שהוא סוגר הולכות ברובן אל כיסו.
הוא סיפר לי שהוא מרויח פי כמה וכמה
יותר מאשר ארבעת אלפים דולר לחודש.
הוא עצמו. כך הוא סיפר לי, לא צריך לעבוד
עוד. הוא חי מאלפיים או שלושת אלפים
דולר בחודש. ואת השאר, כדבריו, שם בצד.
שאלתי אותו באיזו מכונית הוא נוסע,
הוא ענה: „במכונית שאין לאף אחד ציטוראן
בי אקס”. אני מודה שאני לא מכירה הרבה
אנשים בארץ שיש להם מכונית כזו.

כשבאתי לדודו טופס, החלטתי שעל
הצ'חצ'חים לא נדבר. אך הוא סחב בכוח
לשיחה על הנושא הזה. אני שפגשתי אותו
יותר מפעם אחת בתקופה היא, יכולה
להעיד כי על האיש עברה טראומה נוראה.
לדעתי, עד היום הוא לא השתחרר ממנה. גם
לציון. הצלם. הוא טרח להראות קיטעני-
עיתונות מהתקופה היא. המקוטלגים אצלו
בסדר מופתי.

שוחחנו למחרת הקדם-אירוויזיון. דיברנו
על הנצחון של יזהר כהן. על הכישלון של
ירדנה ארזי. היא נכשלה בגלל עודף-
חשיפה? הוא אמר לי. אחר כך הוא אמר לי
שהוא מרחם על יזהר כהן. מה זה מרחם?
פחד! למה, שאלתי אותו. והוא אמר:

טופס עם אחיו, מיקי, וזוריו, אליהו ולילי גולדנברג
קייבלתי חינוך אומנותי בבית